

Κυριακή Ε΄ Λουκά, Ο πλούσιος και ο φτωχός Λάζαρος

Οικονόμου Μαρίνου Κωνσταντίνου

Ήταν ένας πλούσιος που ζούσε καθημερινά την πολυτέλεια του πλούτου του, απολαμβάνοντας τα αγαθά του, χωρίς να ενδιαφέρεται για τον φτωχό Λάζαρο, ο οποίος καθόταν έξω από την πόρτα του γεμάτος πληγές.

Ήλθε, όμως, η ώρα του θανάτου και για τους δυο. Και ο μεν πλούσιος, στην κόλαση όπου κατέληξε, βασανιζόταν με τη μορφή της δίψας, ενώ ο φτωχός ο Λάζαρος απολάμβανε στους κόλπους του Αβραάμ τη χαρά που είχε στερηθεί στην επίγεια ζωή του.

Ο πλούσιος παρακαλεί τον Αβραάμ να αφήσει τον Λάζαρο να τον δροσίσει στα χείλη και τον ίδιο να του επιτρέψει να εμφανισθεί στους δικούς του, για να πιστέψουν για την ύπαρξη της αιώνιας ζωής.

Ο Αβραάμ, όμως, αρνείται, λέγοντας ότι υπάρχει χάσμα μεταξύ αυτού και του Λαζάρου και ότι, εάν δεν υπάρχει αγαθή διάθεση της ψυχής προς τον Θεό, η εμφάνιση αναστημένου νεκρού στους ζωντανούς δεν θα ωφελήσει.

Σήμερα, ο Κύριος με την παραβολή αυτή του πλουσίου και του Λαζάρου ρίχνει άπλετο φως στην αιώνια ζωή, γεγονός που έχει ανυπολόγιστη αξία και σημασία για μας. Μάς αποκαλύπτει, λοιπόν, όχι μόνο την ύπαρξη της αιώνιας ζωής και τον τρόπο με τον οποίο ζουν οι ψυχές σ' αυτή, αλλά και τι πρέπει να κάνουμε, για να κερδίσουμε την αιώνια ζωή.

Έτσι, ανάλογα με τον τρόπο ζωής τους στην επίγεια ζωή, άλλες απολαμβάνουν τα αγαθά της και άλλες τα στερούνται, γι' αυτό και βασανίζονται και υποφέρουν. Ποιο είναι εκείνο που στον ένα χαρίζει τον παράδεισο και στον άλλο του τον στερεί; Μα η αγάπη. Η αγάπη στον άλλο άνθρωπο, το αντίθετο του εγωισμού, που κολάζει. Το μοίρασμα των υλικών αγαθών, το άνοιγμα της καρδιάς μας στους άλλους, το *«χαίρειν μετὰ χαιρόντων καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων» Ρωμ.12,15*. Ας θυμηθούμε τον Παύλο που λέει *«ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἰμί»*. Εκείνο, όμως, που εντυπωσιάζει είναι η ύπαρξη ενός χάσματος ανάμεσα στις ψυχές που απολαμβάνουν και στις ψυχές που στερούνται. Τι είναι άραγε αυτό το χάσμα;

Δεν είναι τίποτε άλλο παρά η συναίσθηση της αμαρτωλότητας από μέρους της ψυχής απέναντι στην αγάπη και την αγιότητα του Θεού. Όσο περισσότερο έντονη είναι αυτή η συναίσθηση τόσο η ψυχή αισθάνεται να την χωρίζει από τον Θεό ένα χάσμα, γιατί δεν Τον πίστεψε και δεν Τον αγάπησε.

Αποτέλεσμα αυτής της συναίσθησης είναι να στερείται τη ζωή του Θεού, δηλαδή τη δόξα και τη μακαριότητά Του και να μη μπορεί να επικοινωνεί με τις ψυχές των πιστών και των δικαίων. Βλέπει ο πλούσιος τον Λάζαρο, αλλά δεν απευθύνεται σε αυτόν, αλλά στον Αβραάμ.

Πέραν, όμως, αυτού, η αμαρτωλή ψυχή δεν μπορεί να επικοινωνήσει ούτε με τις άλλες αμαρτωλές ψυχές. Δηλαδή δεν αναγνωρίζει η μία την άλλη, όπως μας λέει ο Άγιος Αθανάσιος, γιατί είναι στερημένες αυτής της παραμυθίας. Μάλιστα, ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής μας λέει ότι *«αυτό είναι το αιώνιο πυρ και ο ατελεύτητος σκώληκας»*· η μη ύπαρξη επικοινωνίας.

Αντίθετα, οι ψυχές των πιστών και των δικαίων αναγνωρίζουν η μία την άλλη, γεγονός που αυξάνει την ευφροσύνη τους. «Στους σωζόμενους έχει δοθεί από τον Θεό η χάρη να είναι μαζί και να συνευφραίνονται» μας τονίζει ο Μέγας Αθανάσιος.

Επομένως, χαρά και ευφροσύνη αποτελούν τον παράδεισο· στέρηση και αφόρητη μοναξιά την κόλαση. Είναι, λοιπόν, ή δεν είναι ανυπολόγιστης αξίας και σημασίας για μας η παραβολή του πλουσίου και του Λαζάρου;

Ένας ασκητής βλέποντας σε όραμα διάφορες ψυχές στον παράδεισο ρώτησε μια που φορούσε αργυρούν στέφανο, το πρόσωπό της έλαμπε, η δε ενδυμασία της ήταν λευκή σαν το χιόνι, πώς βρέθηκε στον παράδεισο και εκείνη του απάντησε.

«Εγώ αδελφέ μου, ήμουν λαϊκός άνθρωπος και εξοικονομούσα τα της ζωής μου με τον ιδρώτα του προσώπου μου. Έλαβα γυναίκα, απέκτησα παιδιά, όσα ο Θεός μου έδωσε, και σε όλη μου την ζωή δεν ε γνώρισα άλλη γυναίκα. Δεν επείραξα κανένα, ούτε αδίκησα, ούτε επίκρανα και ούτε εσυκοφάντησα. Έκανα ελεημοσύνη όσο μπορούσα και δεν απουσίαζα από την Εκκλησία και τα μυστήριά της, γι' αυτό και η ψυχή μου ήλθε εδώ και αναπαύεται μαζί με τους δικαίους, όπως βλέπεις».

Λοιπόν, αδελφοί μου ας αποφασίσουμε να ζούμε όπως θέλει ο Κύριος, για να χαρούμε κι εμείς την δόξα και την ευφροσύνη του παραδείσου και όχι τη στέρηση και τη μοναξιά της κολάσεως. Καλή απόφαση και ο Κύριος να είναι βοηθός μας!